

Biografies

Dietrich Paredes, director

Nascut el 1980, estudià violí i fou guardonat als 11 anys. El 1997 va ingressar a l'Orquesta Sinfónica Simón Bolívar entre els primers violins i el 2002 esdevingué concertino de la Joven Orquesta de las Américas. Paral·lelament estudià direcció amb el mestre J. A. Abreu, i esdevingué una jove promesa. Ha dirigit l'Orquesta Simón Bolívar i altres simfòniques veneçolanes. Debutà a Europa amb l'Orchestra della Toscana (2014). També ha dirigit l'Orchestra Giovanile Italiana (homenatge a C. M. Giuliani, Festival Maggio Musicale 2015). La seva agenda té concerts amb la Simfònica Nacional RTE d'Irlanda, Orchestra Haydn de Bolzano-Trento, i a l'Òpera de Roma, entre d'altres. Des del 2008 és director musical de la Joven Orquesta de Caracas, pertanyent a El Sistema, amb la qual ha fet gires per Amèrica del Sud, Àsia i Europa (2012 i 2014, i Festival de Salzburg 2013). La temporada 2012-13 va ser assistent d'E-P. Salonen, V. Petrenko i J. Adams a la Filharmònica de Los Angeles, i de G. Dudamel en una llarga gira europea.

Sistema Nacional de Orquestas y Coros Juveniles e Infantiles de Venezuela

Premio Internacional de Música UNESCO
Miembro de Jeunesses Musicales International
Embajador Nacional de Buena Voluntad
Premio Príncipe de Asturias de las Artes

Sinfónica Juvenil de Caracas

Fresca, dinàmica i versàtil, Sinfónica Juvenil de Caracas (SJC) ha esdevingut una de les fites més importants del Sistema Nacional de Orquestas y Coros Juveniles e Infantiles de Venezuela fundat pel mestre José Antonio Abreu. Gaudeix d'un sòlid nivell musical, forjat amb dedicació pel seu director musical, Dietrich Paredes, durant més d'una dècada, en què els músics han seguit un intens treball de formació, tant individual com col·lectiu, manifestat en la interpretació d'obres exigents del repertori simfònic, en l'execució de grans muntatges simfonicorals i també de música de cambra, especialment de joves compositors llatinoamericans. El juliol de 2013 va actuar en el Festival de Salzburg, on va ser admirada juntament amb sis formacions més d'El Sistema. L'octubre del mateix any, els seus 190 músics, majoritàriament entre 14 i 23 anys, van causar un gran impacte entre els nens i joves d'Hiroshima, Tòquio i Seül. La temporada 2014-15 l'SJC va fer la setena gira internacional: Zuric, Hamburg, París, Zagreb, Budapest, Viena i Göteborg; va ser l'encarregada del debut d'El Sistema a Croàcia i Hongria, i de compartir escenari a París amb el contrabaixista de Caracas membre de la Filharmònica de Berlín, Edicson Ruiz.

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

DIJOURS, 22 D'OCTUBRE DE 2015 – 19.00 h

Tardes al Palau Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Sinfónica Juvenil de Caracas
Dietrich Paredes, director

Programa

I		
I. Carreño		
Suite margariteña	14'	
I. Stravinsky		
L'ocell de foc (suite)	25'	
Introduction		
L'oiseau de feu et sa danse & Variations de l'oiseau de feu		
Ronde des princesses		
Danse infernale du roi Kastchei		
Berceuse et final		
II		
D. Xostakóvitx		
Simfonia núm. 5, en Re menor, op. 47	50'	
Moderato		
Allegretto		
Largo		
Allegro non troppo		

Comentari

Suite margariteña d’Inocente Carreño
Aquesta obra del compositor veneçolà Inocente Carreño és un homenatge i un retrat de la seva illa natal, Margarita, situada al Carib. Carreño és un dels grans mestres del que hom ha anomenat el nacionalisme musical veneçolà.
L’obra que escoltarem, que també rep la denominació de *Margarita, glosa sinfónica*, es va estrenar el 25 de novembre de 1954. Hi trobem el tema principal inspirat en una cançó d’arrel tradicional anomenada *Margarita es una lágrima*, que sentirem exposada pels violoncels i represa posteriorment per l’orquestra. També hi faran entrada altres temes tradicionals, com el *Canto del pilón*, *Canto de velorio* i *Los Tiguitiguitos*.

L'ocell de foc (suite) d’Igor Stravinsky
La suite de *L'ocell de foc* s’alimenta del material del ballet homònim estrenat el 25 de juny de 1910 a París. Dels dinou números del ballet, Stravinsky en va extreure tres suites, de les quals la més interpretada és la número 2. Presenta una orquestra més reduïda que no pas el ballet i està integrada per cinc números. L’ambient màgic d’aquesta partitura té encara molt a veure amb el llenguatge de Rimski-Kórsakov, però hi ha moltes pistes del que serà Stravinsky en el futur.

Simfonia núm. 5, en Re menor, op. 47 de Dmitri Xostakóvitx
L’estrena de l’òpera *Lady Macbeth del districte del Mtsensk* (22 de gener de 1934) va obtenir una crítica furibunda al diari oficial de l’aparell del partit («Pravda») i la *Simfonia núm. 4* tampoc no va agradar gens. Xostakóvitx sabia prou bé que s’havia de guanyar novament els membres del Partit Comunista amb una obra que estigués en línia amb l’estètica i els valors proletaris. És en aquest context que va néixer la *Simfonia núm. 5*.
Un director molt jove havia de ser-ne l’encarregat de l’estrena. Es tracta ni més ni menys que de Ievgueni Mravinski. En aquell moment tenia 34 anys i malgrat que en començar el període de preparació de l’obra amb el mestre Xostakóvitx semblava que no s’entenien gaire, no van trigar a fer-se bons amics i a col·laborar estretament perquè aquella estrena fos un èxit. Estructurada en quatre moviments, el dramatisme d’aquesta composició va penetrar profundament en els oients. Els elements eslaus s’hi escolten clarament, a fi d’evidenciar el vincle amb el sentiment nacionalista rus i així restablir i satisfer el compromís amb les autoritats. No es tracta d’una obra que pretengui aportar innovacions.

Xavier Paset Gelrà, crític musical del «Diari de Girona»

Proper concert

Banda Municipal de Música de Barcelona
DILLUNS, 25.01.16 – 19.00 h
Sala de Concerts
Salvador Brotons, director
A. Borgunyó: *L'aplec*
E. Morera: *Patria*
J. Serra: *La fira*
E. Granados: *Danzas españolas* (selecció)
M. de Falla: *El amor brujo* (100 anys de l’estrena)

